

Twenne stycken nya och mycket Lustiga

Kjäreles=

Si f o r,

Den Sörsta:

4 7 4

En gammal Jungfrus Kla-
gesång ic.

Sjunges under sin bekanta Melodie.

Den Andra:

4 7 4.

Är et kärleks-samtal på Dalska, emef-
lan Hans och Malin.

Jöfälla wintren til ända
nu lider ic.

Sjunges som: Rjör up i Dalen och runka
på Lappen ic.

Hefte, tryckt hos E. P. Sundqvist 1804.

Exemplares kostar 1 R.

Wisans Företal.

I.

En gammal Jungfrus klagesång, Jag här up-
sjunga wil, Den hörde jag i en Skog trång,
Der jag stog tyst och still, Hon rått af hjertat
sörge gitt, Och war bemängd med gråt, När jag
inhållet höra fick, Mitt hjerta log der åt,

2. Ty Jungfrun som här diktat har, Uti sin äl-
derdom, I unga åren spåstjer war, Det mång wet
tala om; Nu har hon fått sin tjenta Lön, Man
twistlar ej derpå, Det märkte jag i Lunden grön,
Den wisan lydde så:

Wisan.

I.

Uf ångslan jag betagen är, Jag usle gam-
la Må, Hwar får jag den som trösten
bar, Af Sorg och måste dö, O hwilken tok jag
war i fjol, Som Gubben icke tog, Fast han
war swarter som en Jol, Har varit dock
god nog.

2. Jag blifwer gammal, ful och grå, Mång
Skryncker har jag fått, Mig påfar ingen
mera på, Det was mig länge spådt, Nu
måste

måste jag ogifter dö, Jag wet wäl hwad för-
tal, Om mig går på den gamla Må. Det
gör mig sorg och qual.

3. Der til lär ingen orsaken, än som mitt
stora mod, Ty mig böds mången wacker
Karl, Men ingen kändes god; Den ena
windt på föttern gief, Den andra Juibent
flod, Den tredje och sitt lyte fick, Den fjers-
de hade slätt hår.

4. Krokryggoter den femte war, Den sjet-
te war som stång, Den sjunde war för tioc-
ker Karl, Den ottonde alt för lång, Den
nionde ej gjöra kund, Sitt Rewerenz med
Utt, Den tjonde war en fattig Man, Det
allom nog är klart.

5. Den Elite war af ringa slägt, Fast
han nog krusa kund Den tolfte hölt sig alt
för lågt, Wist söga än gå gran, Den tret-
tonde war en unger glop, Han kund sig nåp-
lig so, Den fjortonde af de gamlas Hop
osnasklig som en so.

6. Ej flera jag upräkna må, Dock woro
de wäl fler, Ldt summa wara: hwar mån så.
Sin löf på lar hwad mer, Jag ingen utan
mig allen, Af Gud så skapat såg, Ut han
från lyten blef platt ren, Bland både Hög
och låg.

7. Jag i hwars åga warse blef, Mång
små och stora grand, Men bjälkan der om
Lucas kref, I ågat mitt ej fann, Jag haf-
wer nu så många sel, Jag hinner dem ei se,
Af dem mig fattas ingen del, O mattemat
Utt! we.

8. O nåde den så stolt är, Att han ej får
sin lit, Af hög inbillning smida lår, Af litet
jårn stor spik; Att hade jag den lyckan qwar,
Jag finge suppa ut, Den kåt jag förr i spottat
har; Men nu så lår jag hur.

9. Jag wib en Rås nu liknas må, Som
fallar båren sur, Den sedan han kan nåplig
få, Stå länge nog på lur, Jag nu i tre år
lurat har, Att så mig en till Man, Den Dock
Sulbent och låghalt är Jag den nu ej så kan.

10. I werlden ofta så till går, Att det som
war i stol, Bortkastat, tages up i år, Der
det låg under stol, Ja ofta plågar spot igen,
Till spottarens dörr gå, Man ofta spottar sul-
lan den, Man gärna satte på.

11. Men detta jag ej funnat har, Förstå,
når jag war ung, Och täck rätt som en Vår-
la klar, På sötten min ej tung, Jag tyckte
världen gick i dans, Och lustigt swingad om,
Uppå en smalan Kalfve-swants, Mig ingen
sorg påkom.

12. När jag en Jungfru spörja fick, Sig
taga en till Man, Den ej så god till hwarje
prick, Som hon wårderas kan, Då sade jag
du arma tof, Hvad tänker du upppå, Som
binder dig wid denna flock, Du fund' en
bättre så.

13. An Syfter min som Drängen tog,
Den knapt had beta stor, Jag stundom
spåst åt henne log. Och stundom häftigt swor,
Nu sitta de et äkta par, Ha barn och stå
sig bras. Hon heter Mor han heter Far, Jag
läggs ogift i graf.

14. O

14. O at den dag då komme nu, Jag
blifwer lagd på Bår, Och fri det spot de
saja nu, Se gamla Majja wår, ju bättre
är at wara död, än lefwa i föraekt, Att!
himmel hjelp af denna nöd, Låt se o Död
din makt.

15. Det gör mig ändå mer förtret, Det
om mig säjas skal, Der till jag mig ej sköl-
dig wet, Dock wankar sådant tal: Mödems
mar elfwa borta är, Det twiflar man ej om
Den tolfte nästan samma wäg, Sin kos och
hån förswan.

Den Andra:

Sans.

Skalla Wintern till ånda nu liber, Eddins
gen åter med Solen framstrider, Wår-
man upstriflar alt, Hvad som förr legat
falt, Kläder båd' Åkrar och ångarna gröna,
Skalluta fogar gör idrisk och sköna.

Sans.

2. Swalan och Tranan de komma här åter,
Drren och Ljådrren nu kurrar och låter, Å
alla Foglar små, Para sig två och två, Dju-
ren på marken de leka och springa, Siftar af
glädje i watnet sig twinga.

Sans.

3. Ty lyfter met jente at jensammer wara, Ja å
min

min Kulla wi vilja of para, Sötaste Malin
min, Ombyt ditt hela sinn, Låt of i Som-
mar hwarannan så låsta, At wi å kärlekens
fötur må frästa.

Malin.

4. Du alla timar om älsfogen pratar, wett
du då jente hur högt jag den hatar, Dersöre
tig nu still, Jag dig ej höra will, Jag uti man-
folks wäld mej aller gifwer, Men til min döds-
lund ogifter förblifwer.

Hans.

5. När ska då jengång den Solen uprinna,
At ja dei uti min armar ska finna, När will
den dan upgå, At ja dei äga må, Och när
lär omsider den natten hamna, At ja min Ma-
lin får hjerlig omsamna.

Malin.

6. Solen i Väster då säkert uprinner, När
som din önskan sin fullbordan winner, Tolf
dar i Beckan blir, När ja dei handen gjer,
Natten om middan sei lærer begynna, Då du
mej uti din armar ska finna.

Hans.

7. Bland alla Kullor i hela wän Socken.
Ja ja ännu aller sunni jen tocken, Din hy
långt hwitar är, än som huf-flå du bär,
Din bruna ögon i glants öfwerwinner Alla
de husen om Jul-Örtan brinner.

Hans.

8. Mor, mins Bru, fjortel i connar ej hinner,
At blifwa liknad mor din röda finner, Din
Erut

Erut så sager är, lifsom et Hallon-bär, Mjöl-
hwita Halsen och Bröstena dina, Lika par
Bullar af hwetmjöle fina.

Hans.

9. Rolswarta håren så pryder din Nacka,
Lika som Ullen på Fars mörka Backa, Räs-
warna äro små, Fötterna äfwenfä, Men dygd
och gwichhet som du hos dig hysar, Mer än
din skönhet och deilighet lyser.

Hans.

10. Dock wet jag aller hwar utaf då kom-
mer, At du som eljest tycks wara så sumner,
At mot den alltid twär, Som för dei kärlek
bär, Du som först älskog upståndt i mitt hjer-
ta, Börjar int' jen gång at lindra min smärta.

Malin.

11. Mor min ha lärt mej den seken at föl-
ja, At när ja älskar bör ja då dölja, At aldrig så
ja nej, Fast jag då menar ej, Gofarnas falsk-
het då endast mån wälla, Som hwad de lof-
wa, ej tänka at hålla.

Hans.

12. Ska ja offrydi hos dei då umgälla, At
andra weta sig listig insälla, Fast ja dei äls-
kar rätt, uppå det högsta sätt: Wall-hun å
aller din friur så trogen, Som ja ut-dödar å
dei redebogen.

Hans.

13. Min Herde, Pipa dit ros på framsödra,
Hwar

Swar gång ja Gåren i bete ska föra, Ja ditt
namn ristat in både i Bok och Lind; Men än-
nu djupär i mitt hjerta skuri, Som dej til es-
wig tid trohet besvuri.

Malin.

14. Nå väl an om du mej aller vil hvila,
Sku ja å jente frän min loswen wika Ja ska
dej hålla af, Tills jag blir lagd i graf, När
alla Enbär på jen gång blir mogen, Ska du
först finna ja dej blir drogen.

Malin.

15. Watten ska förr uti Siljan öf tröta,
För'n ja min kärlek mot dej ska ombyta, Bis-
berje förr smälta lär För'n ja dej öfvergjier,
Kroppen kan väl uti aska förwandlas,
Men ej min trohet i ewigtid ändas.

